

תת"ע 3013/01/15 - מדינת ישראל נגד נדב עמיר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

30 יוני 2015

תת"ע 3013-01-15 מדינת ישראל נ' נדב עמיר

בפני כב' השופט עופר נהרי

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

נגד

נדב עמיר

הנאשם

הכרעת דין

מחמת הספק - מזוכה הנאשם.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען שכאשר נהג הוא במכונית בצומת הרחובות לוי יוסף ויצחק אלחנן בתל אביב, ובהתקרבו עם מכוניתו למעבר חציה, לא איפשר הוא, עפ"י הטענה, להולך רגל שחצה במעבר החציה, להשלים את החציה בבטחה, וזאת בניגוד לתקנה 67 (א) לתקנות התעבורה.

הנאשם הכיר בכך שנהג בזמן ובמקום וגם הכיר בכך שהיה מצוי במקום מעבר חציה אך כפר בביצוע העבירה.

לנוכח הכפירה התקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידה השוטרת הגב' ג'ני בליי (ע.ת. 1) ובמסגרת עדותה הוגש הדו"ח שערכה (סומן ת/1).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר נדב עמיר (ע.ה.1) וכן העיד חברו לעבודה אשר ישב לצידו ברכב בעת האירוע, מר עמית חפץ (ע.ה.2).

לבקשת הנאשם, הוגשו על ידו כראיות מטעם הגנה 2 תמונות שהציג לשוטרת בחקירתה הנגדית בבית המשפט (סומנו 1/ו-2) וכן, תצלומים נוספים (שלא הציג לשוטרת בחקירתה הנגדית) (סומנו 3/נ עד 5/נ). כמו כן הגיש הנאשם מפה הלקוחה מאתר אינטרנט ועליה סימון . (סומנה 6/נ). ובנוסף לכך - סרטון וידאו (על "דיסק און קיי").

לאחר מתן הדעת למיכלול מסקנתי היא כי מצוי בפני ספק המגיע לכדי סביר. מספק זה ראוי שהנאשם יהנה ולפיכך יזוכה.

בנסיבות תיאור האירוע כפי שרשמה אותן השוטרת בת/1 נאמר על ידה כי הוא ראתה את שטענה ביחס לנאשם דנן וזאת כאשר, לדבריה, בד בבד היא משוחחת אותה עת עם נהגת אחרת שעוכבה על ידה .

כבר בענין זה אביע בזהירות את עמדתי על כי אני סבור כי טוב היתה עושה השוטרת לו היתה נותנת את מלוא תשומת ליבה וריכוזה למלאכת האכיפה ביחס לנאשם .

השוטרת ציינה אמנם באותה נשימה בתיאור הדברים בעדותה כי פניה היו מופנים לכיוון הצומת.

אינני יכול לשלול בנסיבות אלה שאכן השוטרת ראתה את שתיארה, אך בקביעה שכזו אין די כדי הרשעה בפלילים.

בנסיבות שבהן השוטרת עצמה מתארת שבד בבד היא עסקה גם בשיחה עם נהגת אחרת, אין בידי לשלול בבטחון מספיק (כדרוש בפלילים) שמא אולי היסח דעת אנושי (תוצאות הצורך הן לומר דברים ברי תוקף לנהגת אחרת, אשר מן הסתם נחשדה אף היא בביצוע פרטי עבירה כלשהי, והן להתבונן ולעכל ולעבד כהלכה פרטים מן הצומת באירוע של הנאשם דנן) הביא אולי את השוטרת לכלל טעות אנוש בפרט כלשהו מתוך הפרטים הרלבנטיים אשר ביחס לענינו של הנאשם ופרטי האירוע המיוחס לו. ואבהיר : אינני קובע כי כך קרה, אלא כל שאני קובע הוא שאינני יכול לשלול שכך אולי קרה. הספק פועל לטובת נאשם בכגון זה.

מדובר, יש גם לזכור, בעדה יחידה מטעם המאשימה אשר עליה מבקשת המאשימה לבסס הרשעה בדין פלילי. מכאן וממילא נדרשת זהירות יתרה טרם הרשעה.

כאמור, באם קיימת ברירה שלא לעשות כן, דומני כי יש מקום להמלצה שלא לחלק את תשומת הלב באכיפה בין נהגים שונים נשוא אירועים נפרדים.

היבט נוסף אשר לטעמי מעורר מידה של ספק היא העובדה שהשוטרת ציינה שנסיעתו של הנאשם היתה ברח' יוסף לוי לדרום טרם פנה ימינה לרח' יצחק אלחנן.

עיון במפה נ/6 שהגיש הנאשם (ולמעשה הדבר עולה גם מעדותו) מלמד שניכר לכאורה שתנועת רכבו של הנאשם, טרם הפניה לרח' יצחק אלחנן, נעשתה דווקא לצפון ולא לדרום. גם היבט זה לענין ציון כיווני שמיים - ראוי שיפעל לטובת נאשם העומד לדין .

התרשמותי מעדותה של השוטרת - ואני סבור שהדבר לא נסתר באמצעות התמונות שהגיש הנאשם - היא כי שדה הראיה שלה ממקום עמידתה איפשר לה לראות את הנעשה בצומת.

התרשמותי מעדות השוטרת היא שגם לא היה בידה, ולא היה לה גם ענין, להמציא כביכול מהרהורי ליבה שהולך הרגל חצה והגיע כבר לפס הרביעי של מעבר החציה.

לא זו אף זו - בניגוד בכל הכבוד לגירסת הנאשם על כי לו הולך הרגל היה מגיע לפס הרביעי אזי כלי רכב לא יכול היה לעבור, עולה מנגד מתמונותיו של הנאשם עצמו (ראה נא את נ/3), כי אחרי הפס הרביעי נותר עוד שפע של מקום

למעבר של מכונית תוך עקיפת הולך רגל (רוחב מעבר החציה הוא כפי 3 מרוחב 4 פסים).

אף לא נעלם מעיני, כי עלה מעדותו של ע.ת. 2, בכל הכבוד, כי הוא וחברו לעבודה (הנאשם) בהחלט שוחחו על המקרה (אף עובר לדין ההוכחות) וכעולה מעדות ע.ה.2 הם "הזכירו" אחד לשני "מה היה".

יחד עם זאת כאמור, ולנוכח מידת הספק שהתעוררה בשני ההיבטים שהזכרתי לעיל בקשר עם מלאכת השוטר על אתר, יש מקום כאמור להנות את הנאשם מן הספק ולזכותו מחמת הספק, וכך כאמור אני קובע.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, 30 יוני 2015, במעמד הצדדים.